

DANI ATKINS

ROMAN

Zonder mij

Wat als je
leven verdergaat
zonder jou?

DANI ATKINS

Zonder mij

De Fontein

1

Maddie

Achtendertig likes. Niet slecht voor midden op de dag, als iedereen eigenlijk aan het werk hoort te zijn en niet op Facebook zou moeten zitten. Ik leunde naar achteren en nam nog een slok *butter-scotch latte*, zonder me nog druk te maken over de calorieën, wat waarschijnlijk niet zo gebruikelijk was voor een bruid die over vier dagen zou gaan trouwen.

Ik scrolde terug naar de foto die ik eerder had gepost. Ik moest erom glimlachen. Ik zat bij de kapper om nog een keer een proefkapsel te doen voor mijn grote dag. De kapster had net mijn halve hoofd getoupeerd toen ze de telefoon moest aannemen, en ze had mij achtergelaten in een stoel voor de etalage, met mijn extreme *bad hairday*-look. Ik kon de verleiding niet weerstaan. Ik bukte en pakte mijn telefoon uit mijn tas en had een foto genomen van mijn spiegelbeeld. Nieuwe look aan het uitproberen voor mijn trouwdag. Wat vinden jullie? had ik eronder getypt. Ik staarde naar de afbeelding, bewoog mijn vingers uit elkaar om hem groter te maken en fronste. Ik had even de tijd moeten nemen om de foto bij te snijden, realiseerde ik me. Ik had de stagiaire die op me afkwam met een kop koffie in haar hand moeten wegnippen, en ook die dikke kale vent in het zwartleren jackie die door de spiegelruit van

de kapsalon keek. Nou ja. Het was nog steeds een grappige foto.

‘Je realiseert je hoop ik wel dat je een tikje geobsedeerd bent, hè?’ had Ryan gevraagd, een paar maanden na onze eerste date.

‘Door jou?’ had ik toen gevraagd, en ik keek naar hem op door mijn lange, zwarte wimpers.

‘Dat mag ik hopen, ja,’ had hij warm geantwoord, terwijl hij zijn vingers met de mijne vervlocht. ‘Maar wat ik eigenlijk bedoel is dat constante posten van alles wat er in je leven gebeurt.’

Ik had hem eens goed aangekeken om te checken of hij niet echt geïrriteerd was, maar het enige wat ik zag was die tedere blik die hij altijd alleen aan mij gaf.

‘Niet álles,’ zei ik veelbetekenend. Ryans ogen hadden ondeugend getwinkeld. ‘Maar ik werk nu eenmaal in de media,’ voegde ik eraan toe, ‘dus als ik níet actief zou zijn op social media, dan zou ik in feite mijn eigen carrière om zeep helpen.’

Toen had hij gelachen en mijn telefoon voorzichtig uit mijn hand getrokken. ‘Er zijn dingen die je nu eenmaal beter privé kunt houden,’ had hij gezegd, en hij had me tegen zich aan getrokken.

Nu ik in de koffiezaak zat moest ik glimlachen bij die herinnering. Het werd onprettig warm bij het raam, waar de junizon vol op stond, en even had ik spijt dat ik dit tafeltje had gekozen, maar ja, er was niets anders vrij. Het vroege lunchpubliek had alle nisjes al in beslag genomen, en het was superdruk, wat ook al bleek uit de lange rij voor de afhaalbalie.

Ik slikte de laatste hap door van mijn panini, en ineens voelde ik heel even een gigantische golf misselijkheid opkomen in een poging mijn dag te verstoren. Dat zou ik niet laten gebeuren. Ik had een hele lijst dingen die ik per se moest doen, en ondanks het feit dat hij had aangeboden me te helpen, kon ik mijn verloofde daar niet bij gebruiken.

‘Heel lief dat je het aanbiedt, maar dit moet ik allemaal zelf doen. Bovendien wil ik absoluut niet dat jij me voor zaterdag al in mijn trouwjurk ziet. Tenminste, als het ze gelukt is om de zomen uit te

leggen,’ voegde ik eraan toe, en ik fronste lichtjes. ‘Want anders moet ik trouwen in een spijkerbroek en een T-shirt.’

‘Dan ben je nog steeds de mooiste bruid ooit,’ had hij loyaal gezegd, terwijl zijn hand van mijn taille naar mijn kleine, maar inmiddels zichtbare buik gleed. Die was er nog niet geweest toen ik mijn trouwjurk bestelde, en ik kon alleen maar hopen dat de coupeuses bij Fleurs Bridal Gowns wonderen konden verrichten en een paar centimeter extra stof voor me konden regelen voor zaterdag. De meeste van mijn familieleden waren nog niet van ons nieuws op de hoogte en we wilden het ook eigenlijk pas na de bruiloft delen.

Ik wierp een blik op mijn horloge. Fleurs was aan de andere kant van de stad en het metrostation was vlakbij. Het was niet echt nodig om een taxi te nemen, ondanks het feit dat ik Ryan vanochtend had bezworen dat ik dat zou doen. Er trok een vaag bezorgde uitdrukking over de oppervlakte en langs de contouren van het gezicht waar ik zoveel van was gaan houden, en hij kustte me gedag bij de deur. Hij had een zakelijke bespreking waar hij niet onderuit kon, maar anders betwijfel ik of hij me die ochtend alleen had laten gaan. Zijn bezorgdheid was overduidelijk toen hij stilzwijgend mijn kleur in zich opnam, die altijd al bleek was, maar die vandaag wel heel erg veel weg had van albast. Ik snap niet dat iedereen altijd zegt dat je zo opbloeit van zwanger zijn. De afgelopen veertien weken leek ik eerder op een figurant in een vampierfilm.

‘Misschien moet je het vanochtend rustig aan doen, en nog een poosje gaan liggen?’ had hij voorzichtig geopperd.

Dat was het moment, het enige moment, waarop ik mijn toekomst misschien nog in eigen hand had kunnen nemen. Maar ik had niets gevoeld, geen sluimerend voor gevoel, geen dreigend gevaar, geen flauw idee dat het de komende paar uur allemaal zo dramatisch uit de hand zou lopen.

‘Veel te veel te doen,’ antwoordde ik, en ik sloeg mijn armen om zijn middel voor nog een laatste knuffel. ‘Als je dood bent is er nog genoeg tijd om te slapen.’ Dat heb ik letterlijk gezegd. Serieus.

Hoewel ik nog steeds mijn eigen appartement had, sliep ik bijna elke nacht bij Ryan, en zodra we terug zouden komen van onze huwelijksreis, wilden we op zoek gaan naar een koophuis. Iets met een tuin, droomde ik, en ik zag een beeld voor me: wij met zijn tweetjes op een gazon, met een piepkleine versie van ons die op een dekentje lag te murmelen terwijl het met zijn of haar mollige beentjes in de lucht fietste. Dat beeld zou zéker op Facebook gaan.

Die ochtend was niet anders verlopen dan andere ochtenden. Ik was wakker geworden in Ryans bed, met zijn armen stevig om me heen, alsof hij bang was dat ik 's nachts per ongeluk weg zou lopen. Mijn ogen waren knipperend opengegaan in een kamer waarin de spikkels stof ronddansten in de vroege zonnestralen, maar ik had geen tijd om van hun warmte te genieten, want ik was al naar de badkamer gerend. Ik had mijn volle aandacht bij die ochtendsprint, die ik inmiddels was gaan timen. Vandaag had ik hem in een indrukwekkende acht seconden afgelegd. Een persoonlijk record waar ik mezelf normaal gesproken mee gefeliciteerd had, als ik het niet zo druk had gehad met overgeven.

Een paar seconden later had ik Ryans hand gevoeld, koel achter in mijn nek, terwijl hij mijn dikke zwarte haar naar achteren hield. In zijn andere hand had hij een glas ijskoud water, dat ik dankbaar van hem aanpakte toen ik klaar was met kotsen. Spoelen, uitspugen, slikken, mijn nieuwe ochtendmantra. Ik keek op vanuit mijn geknielde houding en zag alweer die bezorgde, intense blauwe ogen van hem.

‘Ik vind het zo rot voor je, Maddie.’

Ik pakte de hand die hij naar me uitstak en stond op. Ik voelde me alweer een stuk beter. ‘Hoezo? Jij hebt me toch niet misselijk gemaakt?’

‘Maar ik heb je wel zwanger gemaakt.’

Mijn blik verzachtte toen ik dichterbij hem kwam staan. ‘Volgens mij waren we daar allebei bij.’

Ryans glimlach was als een baken dat me naar zich toetrok. Het

was het eerste dat me aan hem opgevallen was. Hij straalde als een laser door de drukke zaal van de saaie vakbeurs waar we elkaar hadden ontmoet. Hij had me direct aangekeken, deze vreemdeling die me zo onverklaarbaar vertrouwd voorkwam, dat ik bijna naar hem gezwaaid had. In plaats daarvan had ik ongemakkelijk over mijn schouder gekeken, omdat ik dacht dat degene naar wie hij glimlachte waarschijnlijk pal achter me zou staan. Dat was nu achttien maanden geleden, en sinds die dag was de glimlach niet meer van mijn eigen gezicht verdwenen.

Ryan was naast me komen staan onder de verfrissende stralen van de douche. Ik had mijn ogen dicht onder de waterval die op mijn hoofd regende, maar ik voelde de plotselinge koude tocht op mijn ingezepte armen en benen toen de deur van de douche open- en dichtging. Mijn zicht was wazig door het water, maar toen dat wegtrok, was hij het enige wat ik nog kon zien; lang en breedgeschouderd, nog steeds bruin van onze vakantie in Spanje. De vakantie waar we van teruggekomen waren met een totaal onverwacht souvenir. Mijn handen gleden onbewust naar de kleine bolling die zich niet meer onder mijn kleren liet verstoppen, en die de reden was voor de lastminuteaanpassing aan mijn bruidsjurk. Ryans vingers gleden met de mijne verstrengeld over mijn buik, glibberig van het doucheschuim.

Zijn blonde haar leek bruin door het water. ‘Is er nog ergens ruimte in je drukke schema voor nog één agendapunt?’ had hij gevraagd, terwijl hij me zachtjes tegen zich aantrok.

Je herinnert je altijd de éérste keer dat je de liefde bedreef met degene met wie je de rest van je leven wilt doorbrengen. Maar de láátste keer kan je op de een of andere manier door de vingers glijpen, onopgemerkt en zonder ceremonie, als water dat door een afvoerputje verdwijnt.

Op naar Fleurs trouwjurkenwinkel. Laten we hopen dat hij past! [tweette](#) ik snel toen ik opstond en mijn vestje pakte, en de verzameling

plastic draagtasjes die ik tot dat moment had vergaard. Misschien is dat de reden waarom ik niet merkte dat ik de belangrijkste tas van allemaal niet meenam: mijn handtas. Die hing nog steeds aan de rugleuning van mijn stoel. Ik was nog maar honderd meter verderop de straat in gelopen toen ik daar achter kwam, en het besef deed mijn maag nog erger ineenkrimpen dan de ergste aanval van ochtendmisselijkheid.

In de tas zat een envelop met meer cash dan ik ooit in mijn hele leven bij de bank had opgenomen. Zelfs voordat de bankbediende bezorgd informeerde of het wel klopte, zat het me al niet lekker dat ik met zoveel geld over straat moest. Te laat realiseerde ik me dat dit nou juist het klusje was dat ik aan Ryan had moeten overlaten. Zoveel geld kon je helemaal niet toevertrouwen aan een vrouw met een overduidelijk prenataal geval van 'kraamdementie'.

Ik draaide me om en holde terug naar de koffiezaak, doodsbang voor het worstcasescenario. Hoe moesten we de cateraar, de zaal, en de rest van mijn trouwjurk betalen als het geld dat ik die ochtend opgenomen had gestolen was? De stoep, die net nog helemaal leeg was – tenminste, dat zou ik zweren – was nu afgeladen met moeders met buggy's, rondzwerende toeristen die bleven staan om foto's te nemen, en mensen die voor etalages bleven hangen. Ik holde door met mijn hoofd omlaag, als een American football-speler in een tackle, en in mijn paniek botste ik tegen een man op die de deuropening uit gesneld kwam. Ik raakte hem met mijn schouder en heel even wankelde ik, zodat ik bijna omviel. Ineens werden alle gedachten over de duizenden ponden die aan de rugleuning van die stoel bungelden overschaduwed door een nog veel grotere zorg. De baby. Als ik zou vallen, zou de baby daar dan onder lijden? Gelukkig vond ik mijn balans, nadat het een seconde of twee nog allebei de kanten op had kunnen gaan. Ik keek om naar de man die tegen me op gelopen was – of was ik tegen hem op gelopen? Hoe dan ook, hij nam niet de moeite om te blijven staan of zich te verontschuldigen of te kijken of ik niet ter aarde gestort was.

Het enige wat ik nog van hem kon zien was een brede, in een zwart jack gestoken vorm, die in een zijstraat verdween.

De tas hing nog precies waar ik hem had laten hangen. En hoewel het jonge stel dat aan het tafeltje wilde gaan zitten een beetje geschrokken opkeek toen ik op hen afstormde, hijgend en met een rood hoofd, glimlachten ze welwillend toen ze me mijn handtas aanreikten. Ze leken nogal gegeneerd toen ik hen steeds maar bleef bedanken tussen mijn gierende ademhaling door.

Op benen die nog tintelden van de onverwachte sprint liep ik weer naar het metrostation en ik hield mijn handtas stevig onder een arm geklemd toen ik met de roltrap naar beneden ging.

Het was maar acht haltes, en het was een prima tijdstip om met de metro te reizen. Omdat de treinstellen halfleeg waren, hoefde je niet met je neus in de oksel van net die passagier te staan die die ochtend vergeten was zijn deodorant op te doen.

Als het drukker was geweest in de metro, zou ik hem nooit hebben gezien. Als ik een boek bij me had gehad om te lezen, of mijn e-reader, dan zou ik nooit de tijd hebben genomen om het rijtuig door te kijken terwijl de trein langzaam langs de stations stommelde. Hij zat op de laatste stoel bij de deur, ongeveer zo ver bij me vandaan als mogelijk was. Mijn blik miste hem de eerste keer, maar ineens werd er iets stilletjes getriggerd ergens diep in mijn hersenen en er ging een spreekwoordelijk lichtje branden. *Ik kende die man, toch?*

Hij was ergens in de veertig, aan de stevige kant, maar op zo'n manier dat ik niet kon zeggen of het kwam doordat hij uren in de sportschool doorbracht, of in de kroeg. Hij droeg zware Doc Martens-laarzen, maar hij leek me geen arbeider, want ze waren smetteloos. Net als zijn spijkerbroek en witte T-shirt. Hij had tatoeages op allebei zijn onderarmen, maar vanaf die afstand kon ik niet zien wat die voorstelden. *Waar ken ik hem toch van?*

Alsof mijn hoofd een kaartenbak was, doorzocht ik alle mogelijkheden. Was het via mijn werk? Ik ontmoette veel verschillende

mensen en ik woonde allerlei bijeenkomsten bij, maar op de een of andere manier paste hij niet zo goed in die categorie. Zijn uiterlijk leek me iets ruiger dan de types die ik normaal in die kringen tegenkwam. Heel even vroeg ik me af of ik hem soms kende van televisie; hij had absoluut iets weg van die ene acteur uit *EastEnders*. Bijna alsof hij mijn blik op hem voelde rusten, kwam de man ineens overeind op zijn stoeltje en keek op. Er verscheen een onzekere glimlach om mijn lippen. Als ik hem inderdaad ergens van kende, zou het heel gênant zijn als hij mij nu zou herkennen. Maar hij zei niets, en hij knikte of zwaaide niet. Zijn ogen waren donker en nietszeggend, als die van een haai, wat waarschijnlijk een speling was van het rare licht dat er altijd in de metro is. Zijn blik schoot even over mij heen, op die onprettig inschattende manier waarmee mannen soms volkomen onbewust keken, en toen keek hij weg, duidelijk niet geïnteresseerd. Hij pakte een krant op die iemand had laten liggen en sloeg hem open.

Ik keek niet meer zijn kant op, want het laatste waar ik zin in had was om zijn blik nogmaals te vangen. De eerste keer was ongemakkelijk genoeg geweest. Ik trok de onzichtbaarheidscape waar mensen in de metro zich vaak in hullen nog wat strakker om me heen, en zette de man uit mijn gedachten.

Ik zag hem weer toen ik het metrostation uit liep. Hij was al halverwege de roltrap toen ik erop stapte. Het was een populaire bestemming, en het was niet echt een groot toeval dat we allebei daar uitstapten. Terwijl ik hem in de gaten bleef houden, ging hij anders staan, en ineens sloeg hij, als de cape van een matador, een zwartleren jack over zijn ene schouder dat aan een lusje om zijn vinger bungelde. Toen viel het kwartje – een heleboel kwartjes, zelfs, alsof ik de jackpot had gescoord bij een fruitmachine. Het was de man die ik per ongeluk op de foto had gezet en op Facebook had gepost, bij de kapsalon. Ik gaf mezelf in gedachten een schouderklopje dat ik hem eindelijk wist te plaatsens. *Niks zwangerschapsdementie!* Ik had ze nog steeds allemaal prima op een rijtje.

Ik was halverwege het zebrapad, en zag de ingang naar Fleurs al voor me opdoemen toen het tot me doordrong dat het wel heel toevallig was om in zo'n grote stad als Londen een wildvreemd iemand op twee verschillende locaties tegen te komen.

Dertig gespannen minuten later, nadat ik zoveel mogelijk mijn adem ingehouden had zonder flauw te vallen, lukte het om mijn trouwjurk dicht te ritsen. Ik verliet Fleurs behoorlijk opgelucht, ook al had ik afscheid moeten nemen van een behoorlijke stapel van mijn geld om het uitstaande bedrag te voldoen. Ik kon de hitte van de stoep dwars door de zolen van mijn sandalen voelen en de zon scheen inmiddels zo fel dat een zonnebril noodzaak was en niet alleen een *fashion statement*. Ik had niet echt zin om de metro weer in te duiken, en dus besloot ik een stukje te lopen, en dan misschien de bus te nemen.

Een ijsje kopen, met chocodip, was misschien een beetje decadent, maar ik deed het toch, en ik liep snel met het lekkende hoorn-tje naar een bankje, dat wat verder weg stond van de winkelstraat.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn om nog eens te kijken naar de laatste foto die ik had genomen. Het was onmogelijk om niét te lachen toen ik het plaatje bestudeerde dat ik had geschoten in de kleedkamer van de bruidswinkel. De jurk was nog mooier dan in mijn herinnering, en de champagnekleurige zijde paste veel mooier bij mijn bleke huid en mijn lange, donkere haar dan wit. Terwijl ik de foto vergrootte, werden ook mijn ogen groter. Zwangerschap stond me prima, want zo'n décolleté had ik normaal niet. Ik keek omlaag naar de ronde halslijn van mijn T-shirt en zei glimlachend: 'Jullie mogen allebei blijven.' Ik schoot in de lach om de nieuwsgierige blik van een voorbijganger. Het was vast ook best een beetje excentriek, op een bankje je *boobs* toespreken, maar nou ja, alles begon eindelijk op zijn plek te vallen. Het was een van die zeldzame momenten waarop er puur geluk door je heen stroomt. Als mijn bloed precies op dat moment zou worden on-

derzocht, weet ik zeker dat ze een abnormale endorfinepiek zouden vaststellen.

Er liep een groepje opgewonden Japanse toeristen voorbij, die verrukt kreetjes slaakten om helemaal niks, voor zover ik kon zien, maar ik glimlachte naar hen, want ik voelde precies hetzelfde. Maar een paar seconden later verdween die glimlach weer toen ik een figuur aan de andere kant van de menigte zag staan. Hij ging grotendeels schuil achter de rest van de groep; je zag eigenlijk niks van hem, behalve een glimmende kale kruin. Er was helemaal geen reden om aan te nemen dat het dezelfde man was die die dag al twee keer mijn pad gekruist had. Kom op zeg, er waren toch zeker dúizenden kale mannen in de stad, dus het was heel onwaarschijnlijk dat hij het was. En toch voelde ik in één klap alle blijdschap uit me wegstromen. Het ijsje was me ineens te zoet, te plakkerig, en de chocodip trok onaantrekkelijke sporen over het hoorntje. Ik gooide het in de dichtstbijzijnde vuilnisbak, want ik had er geen zin meer in.

De telefoon die ik in mijn hand hield begon te rinkelen, zo onverwacht dat ik hem bijna liet vallen. Ik keek naar het nummer voordat ik opnam en gaf mezelf even de tijd om weer een glimlach op te zetten, want hij was een meester in het horen van zelfs maar het kleinste spoortje onrust in mijn stem.

‘Hoi pap, hoe is het?’

‘Prima, liefje. Ik dacht, ik bel je nu ik even de tijd heb. Je moeder is een dutje aan het doen.’

Ik slikte het brok in mijn keel weg, want anders zou hij het horen, zoals altijd. Mijn moeder in de gaten houden, terwijl hij ondertussen deed alsof hij dat niet deed, nam hem volledig in beslag. En uit het feit dat hij pas relaxt genoeg was om even te bellen als zij sliep, kon ik het antwoord op mijn volgende vraag al raden, maar ik stelde hem toch.

‘Hoe is het met haar?’

‘Een stuk beter, geloof ik.’

Ik beet op mijn lip en keek naar een blauwgrijze duif die aan mijn voeten hoopvol in andermans gevallen broodkruimels stond te pikken. Kop omlaag, pik, slik. De bewegingen van de duif waren hypnotiserend en uitputtend, alsof het hem niet kon schelen hoelang het zou duren voor hij zijn buik had gevuld. Hij pikte maar door. Mijn vader was eigenlijk net zo; hij nam kleine hapjes uit de waarheid, omdat de hele waarheid gewoon te groot was om te behappen.

‘Die nieuwe medicatie gaat een enorm verschil maken, dat voel ik gewoon,’ verklaarde hij vol vertrouwen.

‘Ik hoop het, pap,’ zei ik zachtjes. Ze maakten ook echt verbluffende stappen in de behandeling van vroege dementie, maar mijn vaders voortdurende optimisme was vaak even uitputtend als kijken naar die duif.

‘En, hoe is het met de voorbereidingen voor je trouwdag? Ben je al bijna klaar?’

‘Bijna,’ zei ik glimlachend, en ik dacht aan de rest van de punten op mijn lijstje, waar ik echt mee verder moest, in plaats van op een bankje ijsjes te zitten eten.

‘Als mama of ik nog iets voor je kunnen doen, dan laat je ons dat wel weten, hè Maddie?’

Ik schraapte mijn keel, hoewel mijn ogen nog steeds een beetje wazig waren van de tranen. Mama en ik keken vroeger altijd zo graag van die reality-trouwprogramma’s op televisie. Achteraf analyseerden we die dan altijd uitentreuren, alsof we een arthousefilm bekritiseerden. We mijmerden over de dubieuze bruidsjurken, de weinig flatterende outfits van de bruidsmeisjes, en we discussieerden over hoeveel lagen een bruidstaart mocht hebben voor het ordinair werd. We hielden onszelf altijd voor dat we precies wisten wat de valkuilen waren, voor het geval ik zelf zou gaan trouwen. We hadden immers jarenlang waardevol onderzoek kunnen doen, met dank aan die tv-programma’s. Alleen toen het zover was dat we al die beslissingen konden nemen voor mijn eigen grote dag,

kon mijn moeder me niet meer helpen. Haar lichte afwezigheid en het soort vergeetachtigheid waar je aanvankelijk om lacht en geintjes over maakt, werden een ziekte waar helemaal niet om te lachen viel, toen de arts er eenmaal een etiket op had geplakt.

‘Het enige wat jullie hoeven te doen is inchecken in het hotel en relaxen. En op de dag zelf kan mama lekker zitten huilen, terwijl jij je nerveuze dochter naar het altaar brengt,’ zei ik.

‘Jij gaat helemaal niet nerveus lopen,’ zei mijn vader vol vertrouwen. ‘Jij bent nog nooit ergens zo zeker over geweest als over Ryan.’

Ik glimlachte en dacht aan alle vernietigende commentaren die sommige van mijn vroegere vriendjes aan hem hadden ontlokt. Ik had heel wat mislukkingen achter de rug voordat mijn prins eindelijk naar me glimlachte, aan de andere kant van die zaal. Het feit dat mijn ouders bijna evenveel van Ryan hielden als ik was gewoon de kers op de taart. Een taart met drie lagen, het perfecte aantal, een aantal dat mijn moeders goedkeuring zou wegdragen – tenminste, toen nog.

Na mijn vaders telefoontje was ik in een bedachtzame stemming, waar ik van weg probeerde te lopen toen ik opstond van mijn bankje en de straat weer op liep. Ik wilde vandaag niet piekeren over de dingen in mijn leven die ik niet kon veranderen, al zou ik het willen. Vandaag wilde ik het leven vieren dat me wachtte... Als de vrouw van Ryan Turner. Nog vier dagen wachten. Ik vond het irritant en onnodig lang. Ik was meer dan klaar voor het begin van de rest van mijn leven.

In een poging wat van de verloren tijd goed te maken, versnelde ik mijn pas terwijl ik achter me een vertrouwd gerommel hoorde. Bij de bushalte voor me zag ik mensen hun tassen oppakken, hun portemonnees en busabonnementen zoeken en ongeduldig voortschuifelen. Ik holde de laatste paar meter naar de halte en hoorde naast me de remmen sissen. Ik plofte neer op een lege stoel bij het raam, en dacht aan niets anders dan aan de drukkerij waar ik naar op weg was om de naamkaartjes voor op de tafeltjes op te halen.

Terwijl de bus in een staccato van stop-startsprintjes langs de route vorderde, vroeg ik me af of ik hier wel verstandig aan had gedaan. Want voor dit vroege tijdstip in de middag was het wel érg druk op de weg. Waar ik ook keek, overal waren rode bussen, zwarte taxi's, en onverschrokken fietsers die zich daar een gevaarlijke weg tussendoor baanden. Ik kromp ineem toen er eentje vlak voor een taxi invoegde, die nog net piepend in de remmen kon. Ik zag een boos zwaaiende arm uit het raampje van de taxi gestoken worden en hoorde het verstomde gevloek, waarop de fietser reageerde met een obsceniteit. Niks aan de hand, maar de sfeer werd er niet beter op.

Ik zat nog naar het verkeer te kijken toen ik opkeek en zag dat we weer terug waren bij het metrostation. Er stond een jonge vent met rood haar naast een krantenrek gratis krantjes in de handen van de reizigers te duwen, en er was een klein stalletje met veel te dure appels op een bedje van gifgroen kunstgras. En daarnaast, in de schaduw, was een vage vorm zichtbaar. Hij stond aan de zijkant, om de ingang niet te blokkeren, en over zijn ene getatoeëerde arm hing zijn zwarte leren jack.

Ik voelde mijn keel zich samenknijpen en slikken was ineens iets waar ik mijn spieren bewust opdracht toe moest geven. *Hij stond me op te wachten.* De gedachte kwam nog niet bij me op of ik drukte hem al de kop in. Natuurlijk niet. Ik kende die hele man niet, en hij kende mij niet. Dit was gewoon zo'n freaky toeval dat soms nu eenmaal voorkomt. Oké, we waren bij hetzelfde metrostation uitgestapt, nou en? *Weet je wel hoeveel mensen er elke dag bij dit station uitstappen?* vroeg het normale deel van mijn brein aan het andere deel; het deel dat zo overdreven reageerde. Honderden mensen, zo niet duizenden. En het was ook vrij logisch dat als hij net bij dit station uitgestapt was, hij nu ook weer via dit station terug zou gaan.

Het verkeer kroop nog steeds tergend langzaam voort. En voordat ik me van het raam weg kon draaien, of ergens anders kon gaan

zitten, bleef de bus even staan, recht tegenover de ingang van het metrostation. De man stond op zijn telefoon te kijken, maar bij het sissen van de remmen keek hij op, en alsof hij precies wist achter welk raam ik zat, keek hij me aan. Dit keer zag ik volgens mij wel degelijk iets van herkenning in zijn ogen. Hij schoot weg bij de betegelde muur van het station, en ik schrok, alsof hij een wapen had getrokken. In paniek keek ik naar het verkeer verderop, terwijl de man bij het station wegliep en naar de bushalte toe kwam, een meter of honderd voor ons. Er stond verder niemand te wachten, en ik zag ook dat er niemand op het stopknopje had gedrukt om eruit te mogen. Als dat zo zou blijven, zouden we doorrijden, en dan zou ik de dreigende man met zijn leren jasje ver achter me kunnen laten. Maar als hij de halte op tijd zou halen, zou hij zijn hand opsteken en dan kon hij instappen.

Ik zat gespannen op mijn stoel, zo vol van de redeloze paniek dat ik niet even de straat in keek om te zien of de kale man nog steeds deze kant op kwam. Doorrijden, doorgaan, doorgaan, maande ik de bus in stilte. Toen stond een jonge vrouw met een buggy op en begon op onvaste benen naar de uitgang te lopen. Ik zag dat de chauffeur opkeek en haar in zijn achteruitkijkspiegel zag staan. De vrouw leek gespannen en onzeker, en toen ik haar iets hoorde vragen met een zwaar accent, realiseerde ik me dat ze uit het buitenland kwam. Ze vroeg iets aan een oudere man, die zijn schouders ophaalde. Ze wendde zich tot een jonge jongen met witte oordopjes in, die haar niet kon horen, of gewoon niet de moeite wilde nemen om haar antwoord te geven.

Ik zag de chauffeur nog een keer in zijn spiegel kijken en zijn richtingaanwijzer aanzetten, als voorbereiding om te gaan stoppen. Er kwam een groep mensen uit een pub lopen, en de stroom voetgangers op de stoep liep vast. Zou de man zich door die groep heen worstelen om nog op tijd bij de halte te kunnen zijn?

‘Is dit de halte voor het ziekenhuis?’ vroeg de jonge buitenlandse aan de bus in het gemeen. De bestuurder remde nu af. We zou-

den stoppen, de deuren zouden opengaan, en de man die me in de schaduw had staan opwachten zou instappen.

‘St Margaret’s?’ informeerde de chauffeur.

De vrouw knikte dankbaar.

‘Nee, mop, dat is de volgende halte. Ga maar zitten, dan zeg ik het wel als we er zijn.’

De chauffeur draaide zijn bovenmaatse stuur en voegde zich weer in de stroom van het verkeer, dat wonder boven wonder als een Bijbelse zee uiteengeweken was. We reden ineens pijlsnel door, regelrecht langs de bushalte. Pas toen durfde ik weer om te kijken. De man was gaan rennen, maar hij had er te lang mee gewacht. Zijn gezicht stond op onweer toen hij besepte dat hij niet op tijd bij de halte zou zijn. Hij had de bus gemist. Hij had mij gemist.

Ik dacht eerst twee keer na voordat ik het appje verstuurde. Het klonk zo dom dat ik het eerst meteen weer had gewist, om een paar tellen later mijn telefoon weer tevoorschijn te halen en iets minder sensationeels te typen.

Zit je nog in vergadering?

Ik wist dat hij zijn telefoon op stil zou hebben gezet, en dat het even zou kunnen duren voor hij discreet zijn berichtjes zou controleren. Maar al na amper een minuut trilde de telefoon in mijn bezwete hand.

Vrees het wel. Ik verveel me dood. Hoe is je dag? Is het te laat om nog voor te stellen om ergens in het geheim te gaan trouwen?

Daar moest ik om glimlachen en ik verwonderde me over zijn vermogen me te kalmeren, zelfs op afstand. Dit kwam natuurlijk door die zwangerschapshormonen, dat kon niet anders. Ik was normaal nooit zo fantasierijk. Ik was gewend aan Londen; ik woonde hier al jaren. Ik ging gewoon ’s avonds in mijn eentje over straat. Ik was geen nerveus type en ik overdreef ook nooit. Dus deze overdreven reactie – die ik zelf ook heel dom vond – moest wel het gevolg zijn van een combinatie van zwangerschapshormonen en de kriebels voor mijn trouwdag. Een gevaarlijke cocktail die van

een normale, weldenkende vrouw van achtentwintig een gestoord wicht maakte.

Ik was duidelijk nog niet helemaal mezelf, want mijn vingers vlogen over mijn telefoontoetsen om het berichtje te versturen dat ik net nog gewist had.

Ik word gevolgd.

Het bleef een kwellende twee minuten en negenenveertig seconden stil. Ik timede het. Toen lichtte zijn reactie op, op mijn schermpje.

Ik weet het, die zeventienhonderdvijfenzeventig mensen, tenminste, dat was de laatste stand.

Ik typte een paar keer mis toen ik mijn antwoord invoerde.

Niet op Twitter. In het echt. Er zit een man achter me aan.

Weer een ongemakkelijk lange stilte. Dacht hij soms dat ik een geintje maakte? Klonk het op de een of andere manier geestig? Ik was al bijna kwaad aan het worden toen mijn telefoon niet oplichtte, maar rinkelde.

‘Wie zit er achter je aan?’ Hij zei niet eens hallo. Uit zijn stem kon ik opmaken dat hij dit honderd procent serieus nam. Gek genoeg werd ik zelf iets relaxter toen ik hoorde hoe bezorgd hij klonk.

‘Zit je nog in je vergadering?’ Ik had ineens een visioen van een zaal vol mensen – van wie er veel zaterdag op onze bruiloft zouden komen – die aanhoorden hoe Ryans verloofde het spoor bijster was geraakt.

‘Nee, ik ben even weggelopen. Waar ben je precies?’

‘In de bus, lijn 73. We zijn net Lincoln Street in geslagen.’

‘En zit die vent ook in de bus? Heeft hij je lastiggevallen? Wat heeft hij precies gedaan?’

Wat hád hij eigenlijk precies gedaan, dacht ik, en ik voelde dat mijn gestoorde zelf zich zo klein mogelijk maakte, alsof ze zich wilde verstoppen. Zo moest je je voelen als je het brandalarm ingedrukt had, maar er helemaal geen brand was.

‘Gewoon, hij was in de stad,’ begon ik, en ik hoorde hoe belache-

lijk mijn antwoord klonk. Ik was goed met taal, maar een vaag en irrationeel gevoel overbrengen was een stuk lastiger dan concrete feiten. En wat had die man nou helemaal gedaan? Hij had mijn kapperselfie gefotobombard – waarschijnlijk zonder dat hij er erg in had. Hij had in dezelfde metro gezeten als ik, was bij mijn station uitgestapt, en had toen om de een of andere reden bij dat station op iets of iemand staan wachten (niet noodzakelijk op mij). En ik wist helemaal niet of hij ook de man was tegen wie ik opgelopen was toen ik terugrende naar de koffietent, of dat hij de man tussen die groep Japanse toeristen was. In mijn hoofd voelde de dreiging heel reëel, maar nu ik het uitsprak klonk het eigenlijk vrij belachelijk.

‘Dus hij heeft helemaal niks tegen je gezegd, en ook niks gedaan, verder?’

‘Nee. Niks.’

‘Hij heeft je niet bedreigd, en niks intimiderends gedaan?’

Ik voelde me echt ongelofelijk dom en schaamde me dood. ‘Nee, hij heeft niks gedaan. Sorry, lief, dit slaat ook nergens op. Let maar niet op mij en ga weer lekker terug naar je vergadering,’ zei ik tegen de telefoon, me bewust van het feit dat er een aantal van mijn medepassagiers meeluisterden.

‘Waar ben je nu naar op weg?’

‘Naar de drukker, maar –’

‘Dan zie ik je daar.’

‘Nee, Ryan. Het is oké. Ik zie spoken. Je hoeft echt niet weg van je werk. Dit was toch een belangrijke vergadering?’

‘Jij bent belangrijk,’ verbeterde hij me en ik kon aan zijn stem horen dat ik het hem niet uit zijn hoofd kon praten. En op dat moment werd ik weer helemaal verliefd op hem.

‘Jij gaat nu meteen door naar de drukker en je wacht daar op mij,’ zei hij en hij hing op voor ik dankjewel kon zeggen, of, belangrijker nog, ‘ik hou van jou’. Maar ik wist vrij zeker dat hij dat wel wist.

Ook al wist ik dat Ryan onderweg was, toch bleef ik onrustig terwijl de bus zich een weg door het vroege middagverkeer baande. Ik draaide me heel vaak om, probeerde op de weg voor ons te kijken, een glimp op te vangen van de weg achter ons, maar mijn zicht werd verhinderd door een bus die zo dicht achter de onze reed dat de bumpers elkaar wel bijna moesten raken. Hij bleef daar rijden en volgde dezelfde route.

Ineens was de angst weer terug toen ik zag dat het ook een lijn 73 was, wat dus betekende dat de man wel dégelijk achter me aan zat, en hooguit een paar meter van me vandaan was. Ik keek met half dichtgeknepen ogen de duistere diepte van de tweede bus in, maar doordat het er zo donker was, kon je nauwelijks iets zien. Terwijl ik me weer naar voren draaide, stond hernieuwde angst op mijn gezicht te lezen alsof het erop geëit was. De man had deze bus gemist, maar ik twijfelde er niet aan of hij was in de bus gestapt die een paar tellen later kwam. De kale man met het leren jack zat vlak achter me, en als ik over tien minuten zou uitstappen, deed hij dat ook. Ik wist het gewoon zeker.

Ik stond al bij de deur te wachten nog voordat de bus vaart minderde. Ik wist niet precies hoe ver het nog was van de halte naar de drukker, want ik was er nog maar één keer eerder geweest. Maar als ik snel was, had ik een voorsprong, voordat de tweede bus zou stoppen. Ik sprong op de stoep en begon me doelbewust een weg te banen door de tegemoetkomende voetgangers. Ik mompelde zo vaak 'pardon' terwijl ik langs al die zich traag voortbewegende mensen slalomde, als een hond op een behendigheidsparcours, dat ik de tel kwijtraakte. Ik keek maar één keer achterom en zag dat de tweede bus nu bij de halte was, en dat de passagiers naar buiten stroomden. Mijn hart begon onprettig te bonzen en ik versnelde mijn pas. De drukker was maar een paar etalages verderop, en er was geen marathonloper die even uitzinnig een finishlijn over liep als ik, toen ik naar die glazen deuren liep.

Ik zag eerst het briefje niet dat met vier dikke blauwe klodders

plakgom tegen de ruit geplakt was, en verspilde waardevolle seconden door te blijven duwen tegen een deur die duidelijk op slot zat. Toen ik eindelijk opkeek, zag ik de met dikke zwarte stift op een A4'tje gekrabbelde woorden: 'Terug over vijf minuten'.

Ik draaide me met een ruk om en zag de man die me al de hele dag op de hielen zat door de mensenmassa op me afkomen. Mijn hand schoot naar mijn keel en de snelheid van de racende hartslag die ik in mijn hals voelde, baarde me zorgen. Ik had nog nooit van mijn leven een paniekaanval gehad, maar ik had het gevoel dat daar in de komende minuten snel verandering in zou komen. Ik deinsde terug tegen de gesloten dubbele deuren. De ingang werd aan weerszijden geflankeerd door hoge coniferen in diepe terracotta potten. Er was een kleine kans dat de man me nog niet had gezien. Was het beter om te blijven staan waar ik stond en hopen dat ik hem niet opviel, of moest ik in beweging blijven?

Mijn besluit – het slechtste besluit van mijn hele leven – was slecht uitgedacht en gehaast, wat vreemd is omdat, als ik terugdenk aan wat er gebeurde, alles zich in slow motion leek af te spelen. Ik koos ervoor om door te lopen. Aan de overkant van de straat was een restaurant met een enorme raampartij. Daar zou ik kunnen wachten totdat Ryan bij de drukker aangekomen was, besloot ik.

Pas toen ik de stoep weer op liep, realiseerde ik me hoe snel de man die achter me aanzat eigenlijk liep. Hij was nu nog geen vijf meter bij me vandaan. Ik hield geschrokken mijn adem in en besefte te laat dat ik dit helemaal verkeerd had gespeeld.

'Hé, jij daar!' riep hij. Het was voor het eerst dat ik zijn stem hoorde, en die was verrassend zwoel en laag. 'Wacht,' voegde hij eraan toe.

Schrijf dat maar op je buik, vriend, dacht ik, en ik draaide me om en begon te rennen.

'Hé!' riep hij nog eens, maar ik draaide me niet meer om. Ik dacht dat ik het geluid van voetstappen achter me hoorde, zware

laarzenstappen op de stoep, maar dat kan ik me ook ingebeeld hebben.

Ik keek over de vier banen verkeer naar het restaurant aan de overkant van de weg en knipperde even met mijn ogen, alsof ik naar een luchtspiegeling in de woestijn keek. Er stopte net een taxi langs de stoep en daar stapte Ryan uit. Hij haalde wat bankbiljetten uit zijn portemonnee om de chauffeur te betalen en had mij nog niet gezien. Het bleef maar druk op de weg en ik betwijfel of hij me had kunnen horen, vanaf de andere kant, maar ik riep toch zijn naam.

Een windvlaag kreeg vat op het gekreukte briefje van tien pond in Ryans uitgestoken hand, en het fladderde in de goot, aan zijn voeten, en terwijl hij bukte om het op te pakken, gingen er nog meer kostbare seconden verloren. Uit mijn ooghoeken zag ik de zwarte figuur steeds dichterbij komen. Ik zou dadelijk midden op een drukke Londense straat beroofd worden, voor de ogen van de man van wie ik hield, en die zou helemaal niets kunnen doen om me te redden.

‘Hé!’ riep de man nog een laatste keer, en hij klonk nu serieus pissig. Maar ik was absoluut niet van plan om te blijven staan om het hem gemakkelijker te maken. Ik zag een klein gat tussen het tegemoetkomend verkeer, aarzelde een fractie van een seconde, en sprong toen naar voren, alsof ik een potje ging springtouwen. Maar dit was geen schoolplein. De geschrokken reactie op het gezicht van de bestuurder werd nog intenser toen hij op de rem trapte. Er klonk een lang, woedend geblaas van een claxon in een aangrenzende rijbaan, en ik sprong snel voor hem aan de kant. De auto kwam zo dichtbij dat ik de hitte van zijn motor tegen mijn rug kon voelen, als de adem van een geërgerde draak. Achter me schreeuwde de man met het kale hoofd iets tegen me, maar ik kon hem niet verstaan, want het enige wat ik hoorde was Ryan, die aan de andere kant van de weg mijn naam schreeuwde.

‘Maddie!’ Ik draaide me om en begon te rennen, naar hem toe,

en naar alles waar hij voor stond: mijn thuis, mijn veilige haven. ‘MADDIE!’ Dit keer klonk er iets anders door in zijn stem, iets wat schrikbarend veel leek op angst. Ik keek hem aan, en zijn mond was wijd open terwijl hij nog iets riep. En gek genoeg deed de kale man achter me precies hetzelfde. En omdat hij veel dichterbij was dan Ryan, kon ik hem een stuk beter horen.

‘Kijk uit! In godsnaam, kijk nou uit!’

Lees verder in: *Zonder mij*.

Van Dani Atkins verschenen:

Versplinterd
Duet met jou
Zonder mij

Eerste druk mei 2019

Oorspronkelijke titel *While I Was Sleeping*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster UK Ltd, Londen

Copyright © 2018 Berida Books

The moral right of Dani Atkins to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Arcangel/Mary Wethey

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4729 6

ISBN e-book 978 90 261 4730 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.